Sõbrad tuliwad kokku, kes kutsujast paremad ka sugugi ei olnud. Pärast sõõmist küsis ta aidnikult: „Kas seeme on juba ülestõuusnud?"

„Jah!" oli wastus.

„Ah, see on natukene liig!" pomises peremees ja läks külalistega aida, seda imetegu waatama, aga jäi isi nagu mõtlema. Tema arwas wist, et aidnik teda mõne kawalusega üle saab lõõma.

Kui aias oliwad, küsis ta, kus see uus taimede selts on? Aidnik wiis neid nüid ühe ümarguse peenra juurde, tõstis ühe kummeriku klaasi üles, mille all hoolega haritud mustamulla peenar oli, kust kolm rida soolatud heeringate päid wälja wahtisiwad.

Külalised naersiwad kõik selle nalja üle, aga peremees ise mitte, sellepärast, et aidnik temale teiste ees „pitka nina" tegi, mida ta temale soowis, ja pomises salaja enesele habeme sisse. Ta meel oli küll paha, aga ei wõinud midagi sinna parata. Siiski ei olnud ta aidniku peale pahane, waid läks tema tarkuse pärast weel uhkemaks ja kiitles teistele, et kellegil niisugust tarka aidniku ei olewat kui temal, ja jutustas siis sõbradele ära, kuda tema aidniku kiusata tahtnud, aga see teda üle lõõnud. Selle peale pööris ta aidniku poole, andis temale kätt ja ütles: „Tõe poolest, armas August! olete üks tark mees, kelle sarnast wähe leida on. Mina tahtsin küll teile häbi teha, aga sain isi. Siiski jääb mulle Teie tarkuse läbi üks osa auu ja uhkust!" Seda üteldes andis ta aidnikule 50 taalert kingituseks ja ütles: „Seda wõtke minu käest oma osawuse pärast auupalgaks ja selle täheks, et ma Teid enam kiusama ei hakka!" — Ka teistest isandatest kinkisiwad mõned kaks ja kolm taalert aidnikule ning andsiwad temale kätt.

Täis rõõmu läks aidnik nüid kodu, ning rääkis oma kawalust oma poistele ja tegi neile õhtu ühe pisukese rõõmupidu.
